פופי
בתוספת
השבועון
עיתון הילדים הגדול ביותר בישראל
לברוטוס באהבה
מבצע הפרסים הענק של שבועון פופי הסתיים!
היכונו, בקרוב, לפרסום תוצאות ההגרלה!!!
מחיר מוזל
5
ש"ח
גליון 20

עורך: יוסי גמזו

עיצוב גרפי: יעקב שילה

המשתתפים ב־חבריה

המשתתפים ב"חבריה" — 20 —
ברוך נאדל — סיפור הרפתקאות
יפרח חביב — אבן קשה ושכין חדה
פרנסס ה. ברנט — הלורד הקטן
י. אשל — מה אומרת לילך?
א. סלאי — לא יאומן כי יסופר
סיומנו של טלי המוסיקאלי
א. סלמן — חידות וחידודים
קוראי "חבריה" כותבים לנו
ויתר המדורים הקבועים:
למדע, בדיחות וקאריקאטורות

שלום, חברה!

הפעם הייתי רוצה לכתוב לכם משהו הקשור במכתביכם. „הסגנון הוא האדם" נאמר כבר פעם, ואילו היה מותר לי הייתי מוסיף: „וגם כתב־היד, וגם נקיון הנייר, והמעטפה שעליהם חתום האדם, הכל בו"

והנה, בין ערימות המכתבים למערכת שאנחנו מקבלים, מעטים הם, מעטים מאד, המכתבים הכתובים בצורה ברורה, נאה, המקפידה על כותביהם כי לא רק תוכן הדברים המועלים על ידיהם במכתביהם חשוב להם, אלא גם — לא פחות מכך — צורתם. קחו, למשל, את שני השבועונים שלנו, „פופאי" ו„חבריה": יכולנו הרי, לעשות לנו את החיים קלים ולהסתפק בדחיסת כך וכך שירים, סיפורים ורשימות לתוך 48 עמודיהם, והלאה!

אבל, הציצו פעם באיזה־עמוד־שהוא מעמודי „פופאי" או „חבריה" — ותראו בעצמכם כמה תשומת־לב, מחשבה וטיפוח מקדישים חברי המערכת לעיצוב כזה שיקשט את השיר או הסיפור שבכל עמוד, לכותרת צבעונית שתחייה ותרענן את השפה, לגיוון בסוגי האותיות, במדורים, ביחס הנכון שבין החומר ה„קל" וה„כבד".

והנה, איש איננו דורש מכם כל־כך הרבה. חלילה! אבל, כשאתם כותבים אלינו מכתב, יבוא שאלה, הצעה או יצירה מפרי־עטכם, תנו לנו את ההרגשה שהעתקתם את הדבר, לאחר שערכתם לכם קודם־לכן טיוטה ממנו; תנו לנו את ההרגשה שהקפדתם על כתיב נכון, על כתב נאה, על נקיון הדף, על התחלה, אמצע וסוף! ממש כשם שאנו, מצדנו, משתדלים להעניק לכם אותה הרגשה עצמה, כשאנחנו שולחים לבתיכם או לדוכני־העיתונים שלכם, מדי שבוע בשבוע, את שני השבועונים שלנו.

ועוד דבר: אתם, הלא, רואים עד כמה קשה להסתדר במסגרת „מצומצמת" כזאת, של 48 עמודים (אף על פי שאין שום עיתון־ילדים בישראל המשתווה במספר עמודיו למספר זה, של עמודי עיתונינו). מכל מדור נותנים קומץ ואף על פי כן לעולם אין המקום מספיק. וזוהי גם הסיבה לכך שאיננו יכולים „לדחוס" למדור „קוראי „חבריה" כותבים לנו" יותר מאשר שניים־שלושה מכתבים לשבוע (ולפעמים, גם זה לא). התאזרו נא, איפוא, בסבלנות וזיכרו את הבטחתנו: אם גם יארך הדבר קצת זמן, לא יישאר שום קורא מקוראי „פופאי" ו„חבריה" שלא נענה לו על מכתבו ושלא נפרסם את יצירתו, אם רק ראויה היא.

אלא מה?

גם סבלנות לא קונים, כידוע, ב„סופר־מארקט". נכון?...

שלכם — יוסי גמזו

„פופאי" — שבועון לילדים / העורך והאחראי: יוסי גמזו / עיצוב גראפי: יעקב שילה / המו"ל: הוצאת מ. מזרחי / המערכת: רח' פרץ 19, ת"ד 29185, תל־אביב / דפוס א. ירום בע"מ / מחיר גליון „פופאי" בלבד: 1.— ל"י. להשיג: ברוך לוינסקי 67, ת"א.
הפצה: „גרי", חברה להפצה בע"מ, רח' דיזנגוף 13, תל־אביב, טל. 82 37 01

© Copyright King Features Syndicate, Inc.
1971 © כל הזכויות לשפה העברית שמורות להוצאת מ. מזרחי תל־אביב

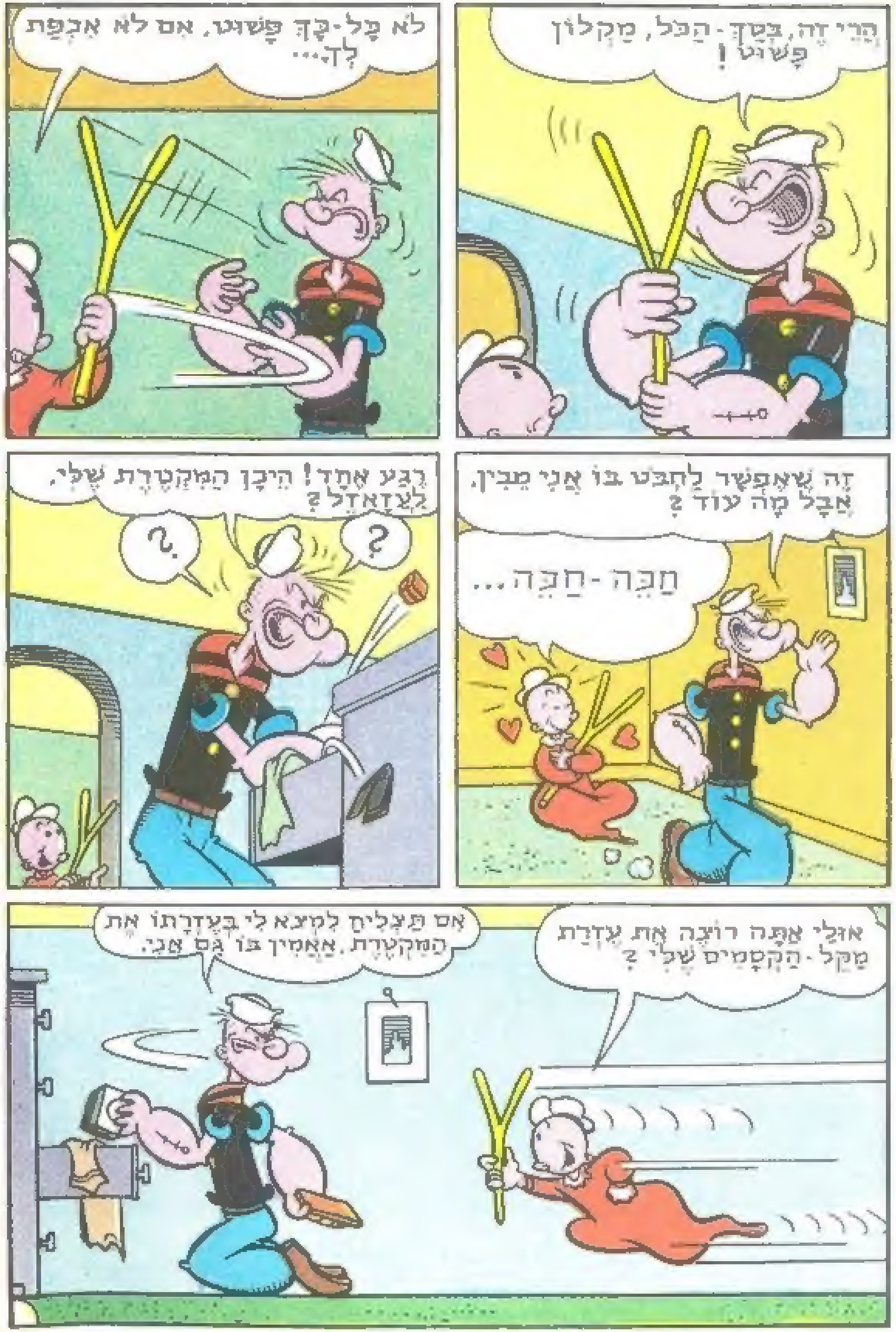
הרי זה, בסך-הכל, מקלון פשוט!
לא כל-כך פשוט, אם לא אכפת לך...
זה שאפשר לחבט בו אני מבין, אבל מה עוד?
חבה-חבה...
רגע אחד! היכן המקטרת שלי, לעזאזל?
?
?
אולי אתה רוצה את עזרת מקל-הקסמים שלי?
אם תצליח למצא לי בעזרתו את המקטרת, אאמין בו גם אני.

הוקוס פוקוס מקל-הקסמים. היכן מקטרתו של פופי התמים?
מיד נדע, פופי!
באמת?
?
!
מיד אגלה את המקטרת!
אינני מאמין...
מקל-הקסמים נמשך לכוון זה...
ומה עכשיו?
כן-כן, עכשיו!
עכשיו?...
עכשיו מצאתי!
בחיי, המקטרת שלי!...
טראחחחח!

לא יאמן! באמת מקל-קסמים...
מה?
ועוד מגלה אוצרות!
אוצרות?
כנסה למצא בעזרתו נפט!
חה-חה-חה ואני אתעשר מכך...
מיד...
ארזנו הכל לדרך, מה?
ואפלו פחית-תרד, פופי...
תרד
תרד הוא תמיד מאכל חיוני!
תרד
וחיוני לא פחות - לעקב אחריהם...

אחר-כך:
הגענו לאזור הנפט, סויפי.
איך אתה יודע?
אני מריח זאת...
אולי תשגיח על המגוע במקום זה?
אזל לנו הדלק, סויפי...
לכן הרחת ריח של דלק...
אם לא נשיג עזרה, אנחנו אבודים...
עזרה? מכאן?
חה-חה, אני "אעזר" להם...
מה הענינים, חברה?
אזל לנו הדלק, אדוני.
לי יש דלק, בחורים!
נצלנו!
טראח!!!
ועכשו מקל-הקסמים בידי, רבותי! חה-חה...

הנה הוא השודד הנוכל...
אבל כיצד תגבר עליו?
סמוך עלי...
?
אני דווקא מתכוון לסמוך על עצמי!
אל תשתטה! יש לי תכנית...
תכנית? איזו תכנית, פופאי?
לפי התכנית - ברוטוס יגלה את הנפט ואנחנו נזכה בו...
אם כך, אני ממתין בסבלנות.

סויפי, הבט: ציפורים...
הן רומזות לנו משהו, פופאי!
הן אומרות לנו שמשודדנו מקל הקסמים נחטף...
או, נכון!...
אין טעם לחפש נפט בלעדי מקל-הקסמים.
אם כן - נשוב הביתה!
כעת, כשאני נזכר - נדמה לי שהשודד היה ברוטוס שהתחפש.
חה! חה! חה!
אני אלמד אותו לקח!
טהההההררר
מה תעשה לו?
סוף הגון...
נחזיר לנו את מקל-הקסמים ויהי מה!
פררררררר

נו, מקל-קסמים ארור שכמותך! בוא...
היכן הנפט?
רגע אחד! לא כל-כך מהר...
הצילו-ו-ו-ו-ו!
פליק!
טראח!
חה-חה!
ציף ציף
חה-חה!
הי, מקל-הקסמים פראי שכמותך! מה הענינים?
בזזזזזזז

אולי לא תזנק עלי?
בזזזזזזזזז
הצילו!!!!!!
בזזזזזזז
זבנג!
בזזזזזזז
הצילו!
בזזזזזזז
חה-חה-חה! איזה מחזה...
עכשיו הוא למד לקח...
הוא נענש דיו. וכעת לעבודה! הי, מה זה?...
מקל-הקסמים משתולל, פופאי!...
אם כך - היכן התרד שלי?
הנה, פופאי!
תרד

כעת אני מגיע לכשרי האמתי...
אם כך, תפס אותו, פופי!
הי-הופ!
תפסת! הידד!
הכל בזכות התרד...
ובזכות מי שאכל אותו!
וכעת, מקל-קסמים - לעבודה!
יף! אידו טיסה...
מצאנו נפט, סויפי! נמהר ונחיש ציוד
הא לך! הא!
ברוטוס המסכן נאלץ לשרת אותנו כמקדח-נפט אם המקל יתקלקל...
כך נאה לו!
ואלו אנו נמהר להביא ציוד ולהפיק נפט לתועלת בלכה...
כל הכבוד!
שששש
שששש
שששש
הסוף

סבתא זדיט זוממת חרש
חה-חה-חה, סוף-סוף אחסל את החשבון עם פופי...
הנה המלכדת שהכינותי לו...
והנה מה שצפוי לו בתוכה...
שפע אמצאות מכניות חמודות...
רינגגגגגגגגגג!
וכעת אפתח את הדלת ו...
בבקשה להכנס!
טראח!

מה אתה יודע על:

אייבנהו

סיר וולטר סקוט, מחבר הסיפורים־ההיסטוריים הסקוטי הנודע, פירסם את סיפרו „אייבנהו" ב־1820. מאז נודע שם המחבר וגיבורו בעולם כולו. סרטים והצגות־טלביזיה גרו את הדמיון וברבות הימים החלו מייחסים לגיבור הספר מאורעות ועניינים רבים יותר מאלו שעליהם מסופר בספר המקורי.

„בנעים שבאיזוריה של אנגליה העליזה, המושקה במימי נהר דון..." כך פותח סיפורו המרטיט ורב־העלילות של האביר אייבנהו, אשר אומץ לבו וגבורתו בקרב חיקנו לו את־יד הגבירה הנאווה רוונה.

אלא שאנגליה לא היתה כלל ארץ עליזה, שעה שאייבנהו חזר אליה, בשובו מקרבות נושאי־הצלב בארץ־הקודש. ריצ'רד הראשון, מלך הארץ, היה שבוי בידי הכופרים והנסיך יוחנן, אחיו המרושע וחסר־המצפון, ישב על כסא המלוכה תחתיו. אף אחד מידידי ריצ'רד לא היה ידיד ליוחנן; על כן נאלץ אייבנהו, שנמנה עם ידידיו של ריצ'רד ומסילא לא היה ידידו של יוחנן — להסתיר את זהותו האמתית.

כל אביר ראוי לשמו היה נוטל חלק בתחרות־החניתות, הידועה לתהילה. סמוך לזמן שובו יצא איפוא אייבנהו לעבר אשבי, מקום שם נערכו התחרויות בפאתי היער ושם אמור היה להיערך טכס העברת־הנשק, בנוכחות הנסיך יוחנן בכבודו ובעצמו. כתמיד, נתכנסו כאן גם הפעם דל ושוע, מכל שכבות העם, לחזות בקרבות־השניים.

הכל סבורים היו כי בפרס יזכה האביר הנורמני, הלוא הוא בריאן דה בואה־גילבר, גיבור נודע וידידו הקרוב של הנסיך יוחנן, וככל שנתמשכו התחרויות, כן נעשה ברור יותר ויותר כי אין מי שיתייצב נגדו. והנה לפתע בקע קול־חצוצרה בודד וביתר את הדממה; קול־האתגר עורר עליו תשומת־לבם של כל הנוכחים: מי הוא זה הבא להתמודד עם הנורמני? מי הוא זה המרהיב עוז בלבו להכריז על עצמו בתרועת החצוצרה ומוכן להסתכן להלחם בבריאן דה בואה־גילבר?!

אגדיה

עתון הצברים הצעירים

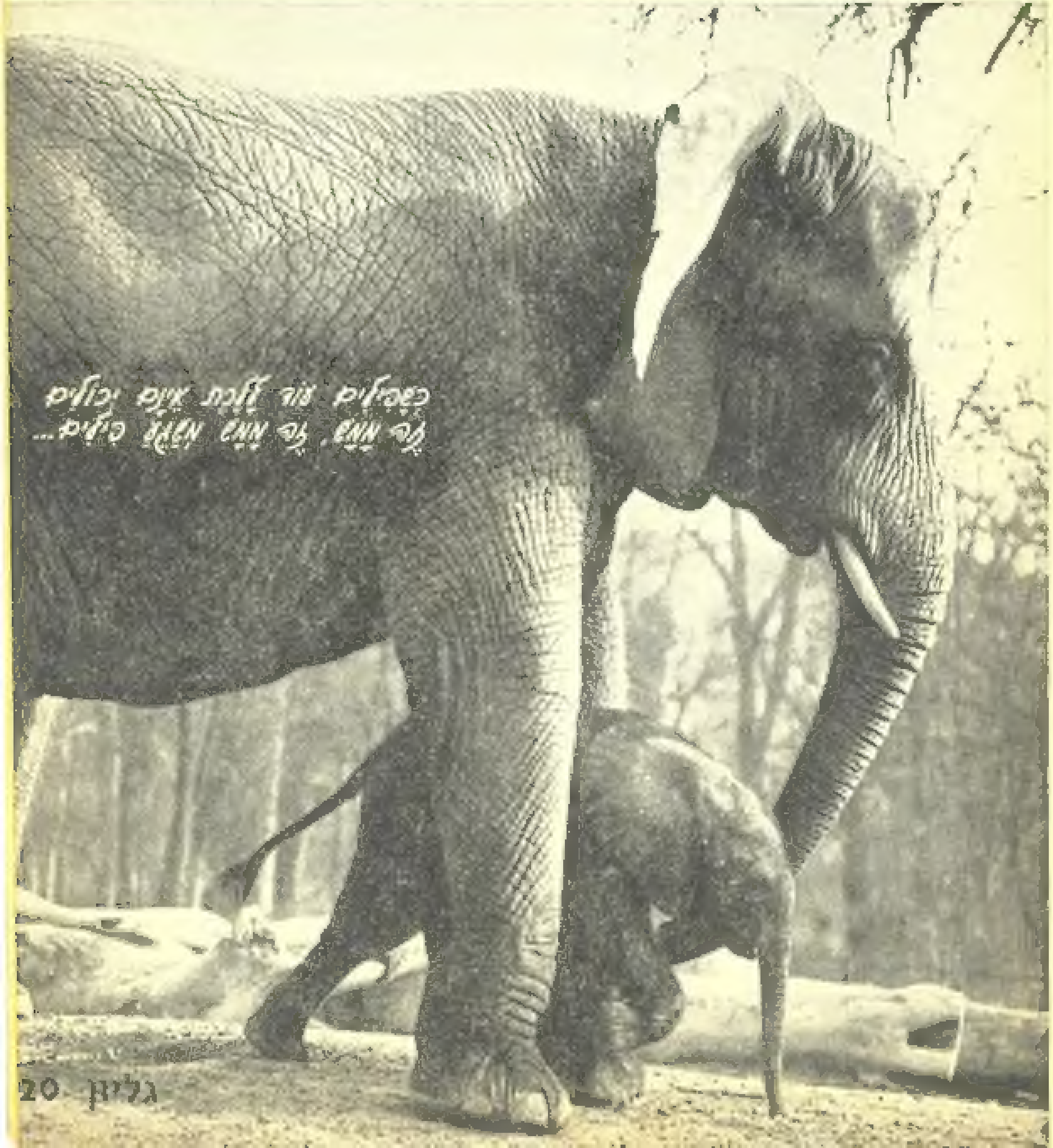

גליון 20

אביר דקינג, עוטה שריון פלדה מעוטה עיטורי־זהב, נושא היה מגן שסמל מוזך מתנוסס עליו — גזע אלון צעיר שנעקר משרשיו ומתחתיו רשומה מלה ספרדית אחת: דסדיצ׳דו, ופרושה בלשוננו — המועבר מנחלתו.

למרבה צערו של ההמון, רכב האביר הצעיר הישר לעבר הגיבור הנורמני, בריאן דה בואה־גילבר ובמחי־חודה של חניתו היכה במגינו. יותר מכולם היה בריאן עצמו מוכה תדהמה על העזתו של הנכרי.

המשך אחרי „חבריה"

שועלים קטנים

סיפור־הרפתקאות עפ״י הסופר האמריקאי פ. גיבסון

(המשך מן השבוע שעבר)

שני השובבים שלנו, בני המושבה המששים בבעל הכרם אברשקה כרמיאל, באמצ־עות דחליל שהוצב בכרמו — ושנפגע על ידו „אנושות" — ממתינים לשובו של אברשקה הסומר מן המושבה, שאליה אץ להזעיק עזרה. ואז...

דקות ספורות לאחר שחזרנו והסתתרנו מאחורי גדר־האבנים המקיפה את כרם ה„מוסקאט" של כרמיאל, בקע באזנינו שאון אופני עגלה מתקרבת. לפי הקולות שהידהדו ועלו ממנה הצלחנו לזהות את ד״ר חיסין, רופא־המושבה ואת המוכתר המקומי שלנו, כתריאל רזזוב. מובן שבעקבות העגלה המתקרבת שעטה גם סוסתו של הדוד אברשקה כרמיאל, הלא היא „לטיפה".

— „הוא מוטל כאן", שמענו את קולו הרוטט של הדוד אברשק'ה, כשירדו כולם מן העגלה והלכו בעקבותיו בין שורות הגפנים המסורגות.

— „אם הרגת אותו אז זהו עניין חמור מאד", „פוֹדד" כתריאל רזזוב, בקול הבאס העמוק והגרוני שלו את ה„פושע" הנפחד, „לפחות מאסר של חמש־שש שנים, שלא לדבר על הוצאות המשפט, וכל היתר..."

— „אבל", גימגם הדוד אברשק'ה במבוכה גוברת והולכת, „א... אנגנייי ננגששששבבבבעע שלא התכוונתי... הכדורים פשוט נפפפפללללטטוו לי..."

— „את זה תצטרך לספר לשופט, לא לנו", אמר הד״ר חיסין והתכופף אל הגוויה הרוממת שהיתה שרועה, אפרקדן, על קרקע־הכרם.

— „מה זה ? ? ? ! ! !" שמענו פתאום את קולו המבועת של הדוד אברשק'ה, שניתר ממקומו כאילו הכישו נחש, „זה בכלל דחליל!!..."

— „מישהו ודאי סידר אותך, כרמיאל", אמר המוכתר שלנו, כתריאל רזזוב, ובקושי־בקושי התניק בקרבו צחוק־באס אדיר, שחילחל בו, פנימה...

— „לצחוק ממני ?", קרא אברשק'ה, „אני עוד אראה להם, לפרחחים האלה ! אני אלמד אותם לקח..."

— „את מי ?" שאל הד״ר חיסין וצחק, בלי בושה, בהופעות משועשעת.

— „הלוואי וידעתי", הודה אברשק'ה כרמיאל במבוכה, „בזיון שכזה..."

— „ותאר לך מה תגיד כל המושבה כשיוודע הסיפור הזה בצרכניה, ובבית־העם, ובוועד־המושבה ולרגלין של מגדל־המים..."

זה היה כתריאל, שלא הספיק לכלות את דבריו, כי מיד פיסע אותם אברשק'ה שהתחנן, התחנן ממש:

— „ד״ר חיסין", אמר וקולו מרעיד, „ג... וגם אתה, כתריאל רזזוב... אני משביע אתכם בשם כל ענבי ה„מוסקאט" הארורים שבעולם — שלא תעזו לספר מה שאירע כאן לשום אדם במושבה. זה יהרוס אותי, מבינים ? יהרוס לגמרי..."

ובאמת, די היה לעצום לרגע את העיניים ולהעלות על הדעת איזה בידור היה הסיפור הזה מספק לאנשי המושבה שלנו, ואיזה לעג על חשבונו של הדוד אברשק'ה...

— „בסדר, בסדר", אמר כתריאל רזזוב לכרמיאל המיכבב המפציר, „לא נוציא הגה, אנחנו מבטיחים".

— „גם אני !" הצטרף הד״ר חיסין להבטחה, „בהן צדק !"

...למחרת, כשהופיע הדוד אברשק'ה ליד משאית ארגזי־הענבים שלו, מול כבש־הבטון של מחסן־השוק האיזורי של „תנובה", ניגשנו אליו בפרצוף תמים של שה.

— „דוד אברשק'ה", אמר אמציה, „אפשר לקבל איזה אשכול קטן של „מוסקאט" — ככה סתם, לטעום ?"

— „לטעום ?", הרעים אברשק'ה כרמיאל בקולו, „אצלי לא טועמים, אצלי משלמים. בכסף ! ! !"

— „נו, מילא, שיהיה בכסף", אמרתי אני, כאילו נכנענו — והושטנו לו מטבע של אגורה אחת.

— „זה כסף, זה ?", שאל הדוד אברשק'ה בלעג, כשהוא חוטף מידי את המטבע ומתבונן בו, מקרוב.

את זה כבר לא יכול היה אמציה לשאת. („קמצן שכזה !" לחש לי, בזעף) ולכרמיאל עצמו אמר, הפעם בקול:

— „ראיה מסול אתה כבר מוצא במטבע שלנו ? סוף סוף: כתמי־דם של גנב־ענבים עשוי־עץ, שנורה אצלך בכרם — ודאי אין עליו..."

אברשק'ה כרמיאל החוויר כאילו סידו את פניו בסיד לבן, לקראת החגים הממשמשים באופק, „דם ?" צרח, „למה אתה מתכוון, אם מותר לי לדעת ?"...

— „אם מותר לך לירות בעוברי־אורח תמימים המזדמנים לכרם ה„מוסקאט" שלך בלילות־ירח, ודאי שמותר לך לדעת", אמר אמציה...

הפעם החליפו פניו של הדוד אברשק'ה את צבעם, כזיקית: ואת מקומו של הלבן החיוור תפס, אבל מיד, אדום יוקד, של עגבניה בשלה, מזן „מוני־מייקר"...

— „הכל בגלל המוכתר הארור הזה, כתריאל רזזוב, והד״ר חיסין", סינן בחימה, „ידעתי שיספרו הכל..."

— „שטויות !" קטע אמציה את דבריו, בשוויון־נפש, „הם לא הוציאו מפיהם מלה..."

פיו של אברשק'ה כרמיאל נשאר פעור לרגע, ורק מזל הוא שלא נכנס לשם איזה גדוד שיגרתי של זבובי ה„ברחש" שהיו מציפים את המושבה שלנו, מדי קיץ. „בסדר, חבריה", אמר לאחר הירהור ממושך, „כעת אני מבין, מבין הכל... מהיום מותר לכם לבוא לכרם ה„מוסקאט" שלי לילה־לילה ולזלול ענבים כמה שרק תרצו..."

שמענו בקולו, חושבים שלא ?

אבל בלילה, לאור הירח המכסיף, כשקפצנו מעל גדר־האבנים המקיפה את הכרם, וניתקנו את אשכול־הענבים הראשון מן הגבעול הירקרק ותגמיש המחבר אותו אל שריגי־הגפן (זה — שבשיעורי העברית לימדו אותנו שקוראים לו לא „גבעול" אלא „טרף") העיק משהו כבד־כבד על לבנו. אני יודע, הענבים היו בדיוק מאותו זן של הלילה שעבר, אותו „מוסקאט" צונן, מתוק ועסיסי שכל־כך אהבנו. אבל הפעם — תאמינו לי או לא — היה להם טעם מר, מר מאד...

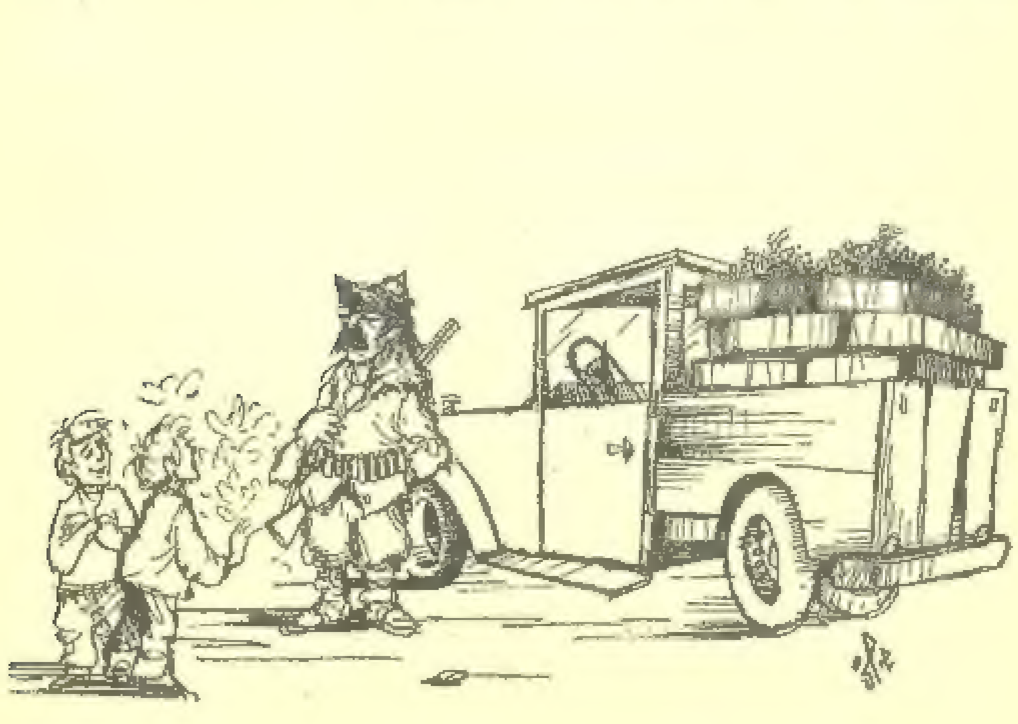

„אם מותר לך לירות בעוברי־אורח תמימים, ודאי שמותר לך לדעת", אמר אמציה...

מה אומות לילך ?

הקיץ והסתיו הולכים מכות...

הָעֶרֶב עוֹד נָשְׁבוּ בַּמִּרְפָּסוֹת חַמְסִינִים
[„אַרְטִיקִים" מָכְרוּ — בָּרְחוֹב וּבַכִּכָּר
וְכָל מִי שֶׁאָמַר לְאִמָּא'לֶה: „בְּסִינִי" *)
חָשַׁב עַל הַסְּנוּק
וְלֹא עַל זֶה שֶׁקָּר...

וְכָל הַחַלּוֹנוֹת, כָּל חַלּוֹנוֹת הַבַּיִת,
הֵבִיאוּ מִן הַבְּרוֹשׁ שֶׁבֶּחָצֵר, רֵיחוֹת
שֶׁל קַיִץ מֵאֻחָר, שֶׁל „תַּסְקוּתִי" וָשַׁיִשׁ,
שֶׁל אָדָם צִמָּאוֹן בֵּין שֶׁמֶשׁ וְרוּחוֹת.

שֶׁל תִּירָס חַם, שֶׁל חוֹל, שֶׁל סַנְדָּלִים וְדֶרֶךְ,
שֶׁל אַף־עָנָן־אֶחָד־לֹא־שָׁט־בַּמָּרוֹמִים —
וְזֶה הָיָה בְּתֵשַׁע־וּשְׁלֹשִׁים בָּעֶרֶב
וְאִישׁ עוֹד לֹא חָלַם עַל גֶּשֶׁם וַעֲנָנִים.

וְאַבָּא בִּגְזֵרָה לְאִמָּא אָז הִבְטִיחַ
(חֲשַׁבְתֶּם שֶׁאִישָׁן? — שָׁמַעְתִּי אֶת הַכֹּל!..)
לִקְנוֹת מָחָר — וְלֹא לִשְׁכֹּחַ! — אֲבַטִּיחַ
אַחַר הָעֲבוֹדָה, וּבְמִשְׁקָל לִסְקֹל

*) — הוּא לֹא אָמַר „בְּסִינִי", אֶלָּא „כַּמֵּי אוֹתִי"
וְהִסְלִיחוּ לִי אִם יָצָא לִי לְהַגְזִים
אוֹ לְבַלְפֵף טִפַּת — אֲבָל, לְדַעְתִּי,
בִּכְלָל לֹא קַל לְהִסְתַּדֵּר עִם חֲרוּזִים.

וְאִם אַתֶּם כָּל־כָּךְ לַגְלְגָנִים וְצִינִים,
נִרְאֶה אֶתְכֶם מוֹצְאִים חָרוּז בִּשְׁבִיל „חַמְסִינִים"..

..וּפִתְאֹם, חִישׁ, הִתְחִיל
הַבְּרוֹשׁ לִהְיוֹת שָׁטוּף
בְּמַיִם שֶׁנִּטְפוּ
מִטְּפוּף
אַחַר
לְטִפְטוּף.
כְּאִלּוּ מִישֶׁהוּ,
סְתָם כָּךְ, בְּכַלֵּנוּ,
יוֹרֶה לוֹ, בְּאַקְדָּח־
שֶׁל־מַיִם — עַל הַגַּן...

אָז גַּנִּי, שֶׁרָאָה אֵיךְ אִמָּא כְּבָר נִגֶּשֶׁת
לִטְרֹק אֶת הַתְּרִיסִים,
לָחַשׁ לִי: „מַה קּוֹרֶה?"
וּבִכְלָל לֹא הֶאֱמִין
שֶׁגֶּשֶׁם.
כָּךְ שֶׁגֶּשֶׁם —
וְעוֹד שָׁאַל: „יוֹרֶה?
אָז לָמָּה הוּא יוֹרֶה בּוֹ..."

..צָחַקְנוּ לוֹ נוֹרָא, וְאַבָּא (בְּפִיגָ'מָה)
הֶרְאָה לוֹ, מוּל הַתְּרִיס הַהוּא, שֶׁלֹּא הוּגַף:
רוֹאֶה אֶת הַשְּׁחָקִים שֶׁמֵּעָלֵינוּ, שָׁמָּה?
אָז שָׁמָּה נִלְחָמִים — הַקַּיִץ וְהַסְּתָו

שְׁנֵיהֶם הוֹלְכִים מַכּוֹת,
וְכָכָה —
זֶה לָזֶה
שְׁנֵיהֶם תּוֹקְעִים בַּמֶּרֶץ
„בּוּקְסִים",
בַּחֲזֶה,
וְרַעַם דְּלִיבּ אֶחָד
קוֹרְעִים
— בִּמְקוֹם צִפְצוּף —
בְּלִי הֶרֶף,
כְּמוֹ שׁוֹפֵט
בְּתַחֲרוּת־אִגְרוּף...

עַד שֶׁמִּמֵּצְמָא הָאֲדָמָה נוֹצַחַת
וְעַד שֶׁמִּתְלַבֵּשׁ הַסְּתָו עַל הַפֶּרַח —
שׁוֹלְחִים אֶת הַ י וֹ רֶ ה
בְּרֹאשׁ פְּלֻגּוֹת־הַמַּחַץ,
שֶׁלֹּא יָצְאוּ אַדְמוֹת הַמְּלִיחָה מְסֻפָּדוֹת.

וּכְמוֹ שֶׁהַשּׁוֹפֵט (אוֹתוֹ עָנָן עֲב־כְּרֵס)
רוֹעֵם לוֹ רַעַם־בָּאס פָּרִיץ וְקוֹרֵא:
„יָשָׁר לַמַּטָּרָה!
הַכּוֹן לִפְתֹּחַ אֵשׁ.
מוּכָן?"
אָז הַיּוֹרֶה —
שׁוֹמֵעַ
וְיוֹרֶה..

כתב: **אשל (אבא של לילך)**

אתם פונים-ואנו עונים:

לאן נעלם הפרופסור?

לעורך שלום רב,

שמי מוטי ואני מעוניין לשאול מדוע אין יותר ב„פופי" שלנו סיפורים מצויירים על הר־פתקאותיו ואמצאותיו של פרופסור חרטומי. אני מחבב מאד את ה„פאטנטים" המבדחים שלו. מה הסיבה להיעלמו?

המחכה לתשובה —
מוטי פונסקר
רח' הגלבוע 20
גבעתיים

תשובת העורך.

נכון, מוטי, שבאחד מגליונות „פופי" ממציא פרופסור חרטומי מין צבע־פלאים ההופך כל מה שהוא נוגע בו — לרואה־ואינו־נראה; אבל איך זה אינך שם לב לסיפורים הרבים שאנו מפרסמים על כבוד הפרופסור, הרי הם בהחלט נ ר א י ם

כיצד להשיג גליונות חסרים של „פופי" ו„חבריה"?

לייסי, שלום!

ברצוני לשאול היכן אפשר להשיג את הגליון הראשון של „פופי" ו„חבריה". בחנויות ובקיוסקים אזל הגליון הראשון (ולא רק הוא) מזמן, וברשותי מצויות כל החוברות „פופי" ו„חבריה" שהופיעו עד עתה, חוץ מהגליון הראשון. אשמח מאד אם תוכל להדריך אותי בעצה: איך להשלים את החסר?

בברכה —
צבי רבינוביץ
רח' מורדי הגיטאות 21
גבעת בשר

תשובת העורך:

שאלה זהה לשאלתך, צבי, שאל אותנו רמי וולדר מרח' נורדין 24, חולון (ורבים־רבים אח־רים). התשובה פשוטה בתכלית: שילחו מכתב להוצאת מ. מזרחי, רח' פרץ 19, תל־אביב, מח־לקת ההפצה של „פופי" ו„חבריה". צרפו המחאה על סך מחירה של חוברת, בתוספת דמי־המשלוח (פרט זה יאמרו לכם, ברצון, בכל סניף־דואר) וציינו איזו חוברת בדיוק חסרה לכם. אגב, חשוב מאד לציין על צדה הקדמי של המעטפה: מחלקת ההפצה, ועל צדה האחורי: את שמכם וכתובתכם, בכתב ברור ונקי.

אם תרצו - זוהי אגדה...

מעשים שסופרו בעדות ישראל

אבן קשה וסכין חדה

נרשם מפי הגב׳
עליזה אנירחר
ע״י הסופר
יפרח חביב
(מגנזי ארכיון הסיפור העממי
הישראלי/אסע״י/בחיפה)

פעם היו מלך ומלכה חסוכי־בנים.

לילה אחד חלמה המלכה חלום, שהנה תיוָלד לה בת ובגיל חמש־עשרה יהיה לה מזל לא טוב. קמה המלכה בבוקר ולא ידעה מה לעשות. היתה עצובה מאד וסיפרה לבעלה. „מה אפשר לעשות?", ענה לה המלך. „נבנה לבתנו ארמון גדול, כדי שאיש לא יראנה, ונשמרנה מכל משמר".

וכך היה. הבת גדלה בארמון־זכוכית, סגורה ומסוגרת, ומדי פעם היו אביה ואמה סרים אליה לבקרה.

כך עברו כמה שנים, עד שהגיעה הבת לגיל ארבע־עשרה וחצי. פעם הביא לה המשרת את האוכל, אך היא לא אכלה. לא אכלה בבוקר, לא אכלה בצהריים, לא אכלה בערב. אמרה לה אשת המשרת: „נסיכתי, מה לך? למה אינך אוכלת? מדוע אינך מאושרת?"

ענתה לה בת־המלך: „שמעי, מה אומר לך. רוצה אני לראות את אבי ואת אמי".

הלך המשרת ואמר למלך: „אדוני — בתך רוצה לראות אותך ואת אמה זה שלושה ימים שאינה אוכלת. ואין היא רוצה לומר, מה יש לה".

מיהרו המלך והמלכה לארמון, כדי לראות מה קרה לבתם, והמלך ידע כי הגיע המועד, שבו צריכה היא לעבור את מזלה הרע.

סיפרה להם הבת: „הורי, זה לי שלושה ימים, שאני הולכת לראי שלי לראות את פני, והנה בו כושי האומר לי: ,בת המלך! מתי את רוצה את מזלך הרע, עכשיו או בסוף חייך?' כל פעם הוא חוזר ואומר לי זאת ואינני יודעת מה לענות לו".

אמרה האם: „זה לא כלום, בתי. כאשר ישאל תעני לו: ,עכשיו אני רוצה!'"

למחרת היום הלכה הבת לראי והנה הכושי נראה בו שוב. אמרה לו בת־המלך: „תן לי את מזלי הרע עכשיו."

רק אמרה זאת ומיד ראתה את עצמה במדבר גדול, וסביבה רק אדמה ושמיים.

מה עשתה המסכנה? הלכה והלכה עד שירד הערב. והנה ראתה חנות. הקישה על הדלת.

— „בבקשה", אמרו לה, ובעל החנות יצא לקראתה.

— „תראה", אמרה לו „אינני יודעת את הדרך. אולי תתן לי לישון הערב כאן, ומחר בבוקר אמשיך ללכת?"

ענה לה בעל החנות: „כן, אני מוכן, אבל אני צריך לסגור את החנות בלילה".

— „טוב", הסכימה. „סגור אותה, קח את המפתח ואני אשאר בפנים"

עשה כך והצעירה נשארה סגורה והתחילה לנמנם. בחצות הלילה בא הכושי. מיד הפך מזרון את כל הקפה, השמן, הסוכר והתה, ועירבב את הכל לדייסה. אחר־כך חיכה אותה והלך לו.

בבוקר בא בעל החנות, ראה את כל המהפכה בחנות וגירש אותה בזעם.

הלכה לה וראתה חנות של בדים.

— „אולי תתן לי לישון כאן הערב, ומחר אלך,", אמרה לבעל־החנות, וזה הסכים. בלילה בא הכושי, וגזר את כל הבדים לחתיכות קטנטנות. בא בבוקר בעל־החנות, ראה זאת — וגירשה.

— „מה אעשה?", חשבה. „מוטב להישאר בחוץ, כי אז לא יעשה לי הכושי מאומה"

צנחה מתחת לעץ ונרדמה. בהצות עבר במקום נסיך וראה את פני הנערה הישנה. ריחם עליה ולקחה לביתו. לאחר זמן הודיע לאמו: „רוצה אני לשאתה לאשה".

ערכו להם את טקס נישואיהם והכושי לא נראה יותר. אמרה הנסיכה בלבה: „אל אלוהים... שמא נגמרתי עם מזלי הביש?"

נולד לה בן, והיו כל בני משפחת המלך מאושרים מאד. יום בהיר הופיע הכושי, קטל את הבן והיא לא אמרה דבר מרוב צער יצא הנסיך למסע.

— „מה להביא לך?", שאל את אשתו.

— „אבן קשה וסכין חדה".

נסע המלך, ובדרכו נכנס לחנות ואמר: „רוצה אני אבן קשה וסכין חדה. היש לכם?"

— „כן", אמר בעל־החנות ויעץ לו: „תישן בחדר שאשתך ישנה בו והעמד פני ישן. אך אל תישן אלא תקשיב יפה. כי רוצה היא לספר את כל שעבר עליה ולקטול את עצמה. אך אתה תצילנה!"

חזר המלך לארמונו ונתן את שתי המתנות לאשתו. בלילה עשה עצמו שקוע בשינה עמיקה, והאשה סיפרה את סיפורה. ותניפה את הסכין. אז זינק אליה בעלה, עקר את הסכין וקרא:

— „אל תהרגי את עצמך! מזלך הרע בא לו סוף! נתחיל בחיים חדשים, ויהיה לך טוב, רק טוב!" ואכן כך היה.

„אמרה המלכה־האם: „זה לא כלום, בתי. כאשר ישאל תעני לו: ,עכשיו אני רוצה!'"

הדואג הנאמן...

ילדי בית־הספר מבקרים אצל רופא־השיניים ושומעים את הסבריו על אודות הצורך להקפיד על נקיון השיניים ובריאותן

מקמט עוזי בן התשע את מצחו בדאגה, ניגש אל רופא־השיניים ולוחש לו באוזנו:

— „הייתי מציע לך, דוד, שלא תגזים בדיבורים על כך שכולם ישמרו על בריאות השיניים שלהם. לשיניים זה אולי בריא, אבל לא לפרנסה שלך. מי יבוא להתרפא אצלך ?"...

בגילוי־לב

רן הילדון נשאל פעם, לפני הארוחה הטעימה

— „תגיד את האמת, רן, את מי אתה אוהב יותר את אבא או את אמא ?"

— „את האוכל", מודה רן, בגילוי־לב...

איך ?...

נאטאשה הקטנה, בתם של עולים חדשים מרוסיה, שומעת בפעם הראשונה בחייה שידור ראדיו בעברית.

— „משוגה" אומרת נאטאשה, „ברוסיה דיבר הראדיו ברוסית, כל יום. וכאן... איך הוא למד כל־כך מהר עברית ?"...

מנין ?

ילדי הגן משוחחים ביניהם מנין באים כל מיני מאכלים. הלחם בא מן השדה, החמאה באה מן המחלבה, וכד'.

— „ומנין באים הצימוקים ?", שואלת ברכה.

— „הצימוקים ?", אומר עמית, „הצימוקים באים, בדרך כלל, מהעוגה"...

כיצד כותבים ?

עמוסי הקטן אינו מבחין עדיין בין „לצייר" ובין „לכתוב".

שואלת אותו עמליה, אחותו הבכירה.

— „נו, עמוסי, מה כבר אתה יודע לכתוב ?"

— „יודע לכתוב סוס", אומר עמוסי, וכותב את המלה „סוס".

— „וחמור אתה גם כן יודע לכתוב ?", שואלת עמליה.

— „בטח", אומר עמוסי, „כותבים ,סוס' ומוסיפים לו שתי אוזניים אריכות — ויהו !"...

היכרות עם פרות...

ילדי הקיבוץ מטיילים בשדות המשק ונתקלים בעדר הפרות.

— „אם זהו העדר שלנו", אומרת רותי, „צריכים לקחת את הרגליים על הכתפיים ולברוח, כי הפרות מכירות אותנו ויודעות שאנחנו פוחדים מהן... ואם זהו עדר של קיבוץ אחר — אפשר להמשיך לטייל בשקט, כי הפרות לא מכירות אותנו והן עוד יכולות לחשוב, בטעות, שיש לנו אומץ"...

אבא הידען

— „אבא שלי אומר שמחר ירד גשם" מתפאר אמציה בכיתה.

— „תגיד", שואלת אותו יעל, „מה יש לך בבית: אבא או ראדיו ?"...

— „אמא, אנילא תופס לפיו חגנן שלנו מתחמם כל־כך !, הוא אומר לי לא ללכת על הדשא, אז לא הלכתי — רצתי"...

היכן להלך ?

שרוליק דורך בשגגה על רגלה של רונית.

כועסת רונית וצועקת

— „הי, שרוליק, אולי לא תלך על הרגליים ?"

— „אלא על מה ללכת, על הידיים ?" שואל שרוליק.

— „מצדי", אומרת רונית, „אתה יכול ללכת אפילו על השמים".

— „מה, השתגעת ?" אומר שרוליק. „את רוצה שאדרוך ואקלקל את הכוכבים ?"...

ואלה שמות...

לנועה יש ארבעה אחים ולכולם שמות ציוניים ומוזרים; והנה, כשנסעה אמה של נועה ללדת בפעם הששית, בישר אבא של נועה לבתו הבכירה:

— „נולד לך אח קטן, ושמו כשם מדינתנו, ישראל".

— „ברוך השם", נאנחת נועה אנחת־רווחה, „פחדתי כבר שתקראו לו חוץ־לארץ"...

פרח מלאכותי

גידי חובב הציור אינו אוהב כשאחיו הבכור, יונתן, מפריע לו ומקנטר אותו בהערותיו

יום אחד ישב לו גידי ליד השולחן וצייר פרח.

— „ככה מציירים פרח ?", הקניט אותו יונתן, „צייר אמיתי יושב בחוץ, בודק הטבע, ומצייר פרח".

— „אז אני מצייר פרח מלאכותי", אומר גידי „עכשיו נרגעת ?"...

כיצד חורשים ?

בכיתה מלמדת המורה תרצה את הילדים על החריש ועל אהבת השלום של עובדי האדמה.

— „מי שחורש", אומרת תרצה, „מילא קשור לאדמה, לעבודה, ולאהבת השלום".

— „לא נכון !" קופץ בנצי, „הנה, גם סאדאת במצרים חורש הוא חורש מזימות"...

בבד אחד...

אמא אומרת למיכל הקטנה שתאסוף מיד את כל צעצועיה, לפני שייטפל אליהם אחיה הגדול, אורי

— „אבל אני לא יכולה לאסוף הכל בבד אחד", מתלוננת מיכל.

— „בסדר", אומר אורי, שכבר הגיע וכבר שולח את ידיו ל„טפל" בצעצועים, „אז תעשי את זה בשני בדים"...

בצורת

סיומקה, ראש הטלחים במשק, הוא קירח. מסתכלים הילדים על קרחתו ברחמנות ואיתי הקטן אומר:

— „מעניין, למה אין לו שערות על הראש, לסיומקה".

— „זה מפני...", אומרת עידית, „זה מפני שהשנה יש בפלחה שנת בצורת"...

לוֹרְד פוֹנְטְלְרוֹי הַקָּטָן

ספור בהמשכים מאת:

פְרַנְסֶס הוֹגְ'סוֹן בֶּרְנֶט

תרגמה:

בִּינָה אוֹפֶק

ציור:

רֶגִ'ינַלְד בִּירְץ'

— — — והנה הרגע הגדול הגיע. הכרכרה המהודרת, הרתומה לסוסים האצילים והנהוגה בידי הרכבים לבושי־הפאר, הגיעה מן הטירה ועצרה ליד המשעול הירוק.

— „הם באים! הנה הם באים!", התפשטה הבשורה בקרב הקהל.

הכרכרה עצרה, ותומס ירד ממקום מושבו ופתח את הדלת; וילד קטן, לבוש בחליפת קטיפה שחורה ועטור שפעת תלתלים, ירד ממנה בקפיצה.

הנאספים כולם — גבר, אשה וילד — הביטו בו בסקרנות.

— „הרי זהו ממש הסרן בילדותו!", אמרו אלה שזכרו את אביו.

הוא עמד שם, לאור השמש, הביט בסבו היורד מן הכרכרה בסיועו של תומס. ומקץ רגע פשט את זרועו והגביה את כתפו מֶשל התנשאה קומתו לגובה שני מטרים. לא היה ספק בלבם של הצופים הרבים: אין זה משנה כיצד נהג אצל האחרים, הרוזן מדורינקורט לא הטיל כל אימה בלב נכדו

— „הישענו עלי", שמעוהו אומר. „תראה כמה האנשים שמחים לראות אותך, וכמה הם באים כולם מכירים אותך ומברכים אותך!"

— „הסר את כובעך, פונטלרוי", אמר הרוזן, „הם משתחווים לך!"

— „משתחווים — לי?!", קרא סדריק, בהסירו בתנופה את כובעו ובהרכינו את ראשו המתולתל לעבר הקהל, בהשתדלו להשיב קידה לכל אחד מי הקדים לו.

סדריק, הלורד הקטן, וסבו הקשיש מגיעים במרכבתם המפוארת לכנסייה וכאן...

— „יברך אותך האלוהים!", אמרה האשה בסודר האדום, שבירכה את אמו, „יעניק לך האלוהים שנים ארוכות!"

— „תודה רבה לך, גברתי", השיב לה פונטלרוי.

הם נכנסו אל בית־התפילה, ומאות עיניים ליוו אותם בדרכם אל תאם. לורד פונטלרוי התיישב על מושבו, המרופד בכרית אדומה, ופתאום גילה שתי תגליות, ששימחו את לבו: תחילה גילה בעברו השני של אולם־התפילה את אמו, ששילחה לעברו את חיוכה האוהב; ואחר־כך גילה על הקיר שממול שתי דמויות מגולפות באבן, הכורעות על ברכן, האחת לעומת רעותה, עמוד־מזבח ביניהן כפות־ידיהן שלובות בתפילה, והגלימות שלגופן נראו קדומות ומוזרות. על סבלת־האבן שלידן היו חקוקות מלים מוזרות, שניתן היה לקראן בקושי רב.

כאן טמונות גוויותיהם של

גרעגורי ארטהור,

ריזן ראשון לבית דורינקורט,

וכן של

אליסון הילדעגארד,

אשת חיקו.

תנצבה.

— „מותר לשאול משהו?", לחש פונטלרוי בסקרנות רבה.

— „מה הדבר?", שאל סבו

— „מי הם אלה?"

— „שניים מאבות אבותיך", השיב הרוזן, „שחיו ונפטרו לפני חמש־מאות שנה".

לורד פונטלרוי שלח לעברם מבט של כבוד ואחר־כך סקר שוב את הכתובת.

— „יכול להיות שירשתי מהם את שגיאות הכתיב...", העיר.

משהשמיע העוגב את צליליו, קם סדריק על רגליו והביט בחיוך לעבר אמו. הוא חיבב מאד מוסיקה ופעמים רבות היו שניהם שרים בצוותא, גם הפעם הצטרף אל המזמרים וקולו הצלול התנבות נשמע כשירת הזמיר. הוא שכח כליל את עצמו בעונג השירה; והרוזן אף הוא שכח מעט את עצמו בשבתו בתא סכוך־הווילון ובמאזינו לנכדו. סדריק עמד וזימר במלוא קולו הילדותי; ובזמרו הסתננה קרן־שמש זהובה מבעד לשמשת החלון ונפלה על תלתליו. אמו הביטה בו מפינתה ותפילה אילמת נעורת בלבה — כי אושר זה, הממלא את לב בנה יימשך לעד ויביא אך אושר לבני־האדם.

— „סדי", אמרה לו אמש, בשעה שכרך את זרועותיו מסביב לצווארה לברכת לילה טוב, „סדי יקירי, רוצה הייתי לומר לך דברים יפים וחכמים. אבל רק זאת אומר: היה ילד טוב, יקירי, היה אמיץ־לב, היה אדיב ואמור תמיד את האמת. אל תגרום סבל לאיש כל ימי חייך. השתדל לעזור לבני־האדם, למען יהיה העולם הגדול טוב יותר מפני שאתה חיית בו. וזה הדבר הנפלא מכל, סדי — שהעולם יהיה במשהו טוב יותר בזכות אדם שחי בו"...

בשובו אל הטירה חזר פונטלרוי על דברים אלה באוזני סבו.

— „אני חשבתי עליך כשהיא אמרה את הדברים האלה", סיים, „ואמרתי לה שהעולם באמת טוב, מפני שאתה חי בו, וישנם אני אשתדל מאד ואולי אצליח להיות כמוך".

על הקיר היו שתי דמויות מגולפות באבן, הכורעות על ברכיהן...

— „ומה היא הסיבה לך על כך?", שאל הרוזן וחש קורטוב של אי־נעימות.

— „היא אמרה שזה נכון, ושעלינו לחפש תמיד את האנשים הטובים ולהשתדל להיות כמוהם"

ייתכן שאלה היו הדברים שהרוזן הרהר בהם בשעה שהציץ מבעד למסך הארגמני של התא. פעמים רבות הביט מעל לראשי הקהל אל המקום שבו ישבה אלמנת בנו, לבדה; והוא ראה את הפנים הנאים שבנו המנוח אהב; את העיניים שדמו כל־כך לעיני נכדו היושב לצדו. אך אם היו הרהורים אלה מרירים, או קשיחים, או אולי מעודנים במעט — זאת לא נוכל לדעת.

בצאתם מן הכנסיה עמדו רבים מבין המתפללים בסך והביטו בהם בעָברם. משקרבו אל השער נראה אדם ממתין, כובעו בידו, שפסע צעד אחד קדימה ואחר־כך עצר, כמהסס. היה זה איכר בגיל העמידה, פניו חרושי קמטים.

— „זה אתה, היגינס", פתח הרוזן.

למשמע השם הפנה פונטלרוי בחפזה את ראשו, להביט בו.

— „מה" קרא, „זהו אדון היגינס?"

— „כן", השיב הרוזן ביובש, „ואני משער שרצונו לראות מקרוב את אדוניו החדשים".

— „נכון, אדון נעלה", אמר האיכר ופניו העזוזים סמקו קמעה, „מר ניואיק סיפר לי כי הלורד הצעיר השתדל לטובתי, וחשבתי שעלי לומר לו מלה של תודה, אם רק ידשו לי זאת".

ייתכן כי חש פליאה בלבו בראותו עד מה קטן הצעיר לורד זה שעשה למענו כה רבות והביט בו בפשטות ובתמימות, ממש כאחד מילדיו חסרי המזל, מבלי שיבין כלל את גודל ערכו וחשיבותו

— „רצוני להודות מעומק לבי להוד לורדייתו", אמר, „אני... מאד מאד..."

— „אבל אני רק כתבתי את המכתב", אמר פונטלרוי, „סבא שלי אמר לי מה לכתוב. אתה יודע בעצמך כמה הוא טוב לכל אחד ואחד. ואם הגברת מרגישה יותר טוב?"

היגינס נרתע קמעה לאחור, ואין פלא בכך הוא נרעש נוכח העובדה כי אדוניו האציל התעניין באמת ובתמים בשלום אחד מאריסיו הדלים.

(המשך הסיפור — בעמוד הבא)

(המשך הסיפור מן העמוד הקודם)

— „א..אני.. ב..כן, לורד נעלהי", השיב בגמגום, „האשה מרגישה הרבה יותר טוב אחרי שהדאגה ירדה מהראש שלה. כן, הדאגה — זה מה ששבר אותה"

— „אני שמח מאד לשמוע זאת", אמר פונטלרוי, „סבא שלי הצטער מאד לשמוע שהילדים חלו בחצבת. וככה גם אני. גם לו היו פעם ילדים, ואני, כפי שידוע לך, הילד של בנו הצעיר".

היגינס כמעט ואיבד את עשתונותיו; הוא חש כי מוטב לו שלא להביט ברגע זה בפניו של הרוזן; שכן ידע כי רגשותיו האבהיים כלפי בניו היו עזים כל־כך עד כי נאות לראותם פעמיים בשנה בלבד; ובהיותם חולים היה נוטש את הטירה ועוקר ללונדון, משום שלא סבל רופאים ואחיות. כיון שכך, היה זה מעין מבחן לעצביו של הוד־רוזנותו לשמוע כי הוא חש עניין במחלת התצבת.

— „הרואה אתה, היגינס", הפר הרוזן את הדממה, בהעירו בחיוך צונן, „אתם כולכם שפטתם אותי שלא כהלכה; ורק לורד פונטלרוי מבין לרוחי. ואתם, אם תבקשו מידע נאמן הקשור בטבעי ובאופיי, פנו אליו... עלה לכרכרה, פונטלרוי !"

לורד פונטלרוי קפץ פנימה, והכרכרה התחילה נוסעת לאורך הנתיב הירוק; וגם כאשר פנתה ועלתה על הדרך הראשית, הוסיף הרוזן לחייך את חיוכו הצונן.

פרק שמיני: שיעורים ברכיבה

ככל שחלפו הימים היו לרוזן מדורינקורט הזדמנויות חדשות לחייך את חיוכו הצונן, וככל שהיכרותו עם נכדו העמיקה, הלכו חיוכיו ואיבדו את צינתם. ראוי לנו לזכור כי לפני הופעתו של לורד פונטלרוי היה האציל הזקן מיוגע מרוב בדידות, מחלה ושבעים שנות חייו. לאחר חיים ארוכים של הנאות ורדיפת תענוגות לא היה זה נעים כלל לשבת בדד בחדרו המפואר, רגל אחת נשענת על הדום־הצינית, ובידידו היחיד הצטמצם בהתפרצויות של זעם וצעקות גידוף על משרתיו, ששנאו את מראה פניו. הרוזן שבע־הימים היה נבון למדי להבין כי משרתיו תיעבוהו; וגם כבואו אורחים אליו, הם לא באו מרוב אהבה — אם כי כמה מהם נהנו להאזין לשיחו העוקצני והשנון שלא חמל על איש.

כל עוד היה בריא ורענן, נהג היה לערוך מסעות ולהעמיד פנים כי הוא נהנה ומתענג, אם כי לא מצא בכך כל תענוג. אך מאז נתערערה בריאותו קץ בכל הבלי העולם, נסתגר בטירתו והתבודד עם מחלתו, עתוניו וספריו. אך הרי אדם אינו עשוי לקרוא מבוקר עד לילה; ואין פלא כי הרוזן נעשה יותר ויותר „משועמם", כלשוננו. הוא תיעב את הימים הארוכים, את הלילות והמתמשכים; והוא הלך ונעשה רגזן וקשה־לב עד לבלתי נשוא.

ואז הופיע לורד פונטלרוי. ומשראה הרוזן את נכדו ניצתה בו גאוות הסב החשאית. הוא האמין בכל לבו כי יופיו ואומץ־לבו של נער זה יתם תורשה של שושלת דורינקורט. ובכל שהאזין יותר לשיחו הנבון והתמים של סדריק, גדלה חיבתו אליו והוא אף מצא עצמו משועשע. הוא נהנה לתת בידי הילד את הסמכות לגמול חסד להיגינס העני. מר־גורלו של היגינס זה לא נגע כלל אל לבו של הוד־רוזנותו, אך שיעשעה אותו המחשבה כי כפריים אלה ידברו בהוקרה על נכדו, ובכך יוחיה אהוד על נתיניו־לעתיד מעצם ילדותו. הוא נהנה לנסוע לכנסיה עם סדריק ולראות את הריגשה והסקרנות שהופעתם עוררה. הוא ידע היטב כי הכל ידברו על יפי הילד, על הדר קומתו, על תלתליו הזהובים; והוא שבע נחת בשמעו (כפי שאשת אחת אמרה לרעיתה) כי „ילד זה הוא לורד מאצבעות־רגליו ועד ראשו". הרוזן מדורינקורט היה בקראצולה בא בימים, גאה ביחוסו, ועל כן התאויה להראות קבל עולם כי שושלת דורינקורט זכתה ביורש הראוי לשמו ולמעמדו.

באותו בוקר שבו עלה סדריק על גבו של הפוני החדש, שבע הרוזן קורת־רוח כה רבה, עד כי שכח כליל את מכאובי רגלו. משהוציא הסייס לחצר את הבהמה יפת־התואר, שזקיפה את ראשה הנוצץ לעומת השמש, ישב הרוזן אצל חלון הספריה וצפה בנכדו, המקבל את שיעור־הרכיבה הראשון שלו. סקרן היה לדעת אם יגלה הילד תיסוס או חשש כלשהו. הפוני לא היה נמוך־קומה, ולא פעם ראה ילדים, המאבדים את אומץ־לבם בעלותם לראשונה על גבה של בהמה.

פונטלרוי לא רכב מימיו על גבו של סוס, והוא עלה בחדווה עצומה על גב הפוני. וילקינס, הסייס, אחז ברסן הסוס ופסע עמו הלוך ושוב, סמוך לחלון הספריה.

— „הוא בחור כארז, הזאטוט הזה", סיפר וילקינס לאחר־מכן לאנשי האורווה בחיוך של נחת, „לא היה שום קושי להושיב אותו על הפוני. ופרש בעל ותק לא היה יושב יותר זקוף ממנו. והוא אמר לי, ככה הוא אמר: ,וילקינס', אמר

המשך הסיפור בעמוד הבא)

„הוא בחור כארז, הזאטוט הזה לא היה שום קושי להושיב אותו על הפוני"...

(המשך הסיפור מן העמוד הקודם)

„אני יושב זקוף! הרוכבים בקרקס שראיתי יושבים זקופים על הסוסים", אמר. „ואני אמרתי: „אתה יושב זקוף כמו תורן, לורד!", והוא צחק, מבסוט עד השמים, ואמר: „יופי, וילקינס. ואל תשכח להגיד לי כשלא אשב זקוף".

אך ישיבה זקופה על גב הפוני ורכיבה אטית בעזרת הסייס לא השביעו את רצונו. מקץ דקות אחדות פנה פונטלרוי ואמר לסבו, שצפה בו מבעד לחלון הספרייה:

— „מותר לי לרכב בעצמי?", שאל, „ותרשה לי לרכב יותר מהר? הילד מן השדרה החמישית היה אפילו דוהר לפעמים".

— „הסבור אתה שתוכל כבר לדהור?", שאל הרוזן.

— „אני יכול לנסות", השיב סדריק.

הרוזן רמז בידו לווילקינס, והלה הוציא מן האורווה את סוסו שלו, עלה על גבו ונטל בידו האחת את מושכות הפוני.

— „עכשיו", אמר הרוזן, „דהר אותו מעט".

מקץ דקה גילה תלמיד־הרכיבה כי אינה דומה דהרה לצעדה, וככל שהפוני הגביר את דהרתו כן הלך בסוסו ונתערער

— „ז...זה נ...נורא מק...קפיץ, ל...לא?", אמר לווילקינס בנשימה חטופה, „ג...גם אותך נ...זה מ...מקפיץ?"

— „לא, אדוני", השיב וילקינס, „תתרגל לזאת במשך הזמן. תתרומם על הארכובות שלך".

— „א...אני מתרומם כ...כל ה...הזמן...", אמר פונטלרוי.

ככל שהניתורים נמשכו, היה מתרומם וצונח באי־נוחות רבה. נשימתו הלכה ונתקצרה ופניו הלבו וסמקו. אך הוא תפס במושכות בכל כוחו וישב זקוף ככל שיכול. הרוזן הבחין בכך מבעד לחלון. לאחר שהרוכבים חזרו ונתגלו לעיניו, לאחר שהוסתרו דקות אחדות על־ידי העצים, גילה כי כובעו של פונטלרוי נעלם, לחייו להטו כאש, שפתיו היו חשוקות, אך הוא הוסיף לדהור ללא פחד.

— „עצור!", קרא הרוזן, „היכן הכובע שלך?"

וילקינס נגע בכובעו שלו והשיב במצוץ עליצות:

— „הוא נפל, אדוני הרוזן; והוא לא הרשה לי לעצור כדי להרים אותו".

— „הוא, אדוני הלורד", קרא וילקינס, „הוא לא יודע מה פירוש המלה היאת. בחורים רבים לימדתי לרכב בחיים שלי, ועד היום לא פגשתי תלמיד אמיץ כמוהו".

— „התעייפת?", פנה הרוזן אל נכדו, „רצונך לנוח מעט?"

— „הקפיצות יותר חזקות ממה שתיארתי לעצמי", הודה הלורד הקטן, „וזה גם די מעייף, אבל אני לא רוצה עדיין לנוח. אני רוצה להמשיך ללמוד; ברגע שהנשימה תשוב אלי אחזור לתפש את הכובע".

אילו נקרא גדול חכמי העולם ללמד את סדריק כיצד לשמח את סבו הזעפן, הוא לא היה עושה זאת בהצלחה רבה יותר. משחזר הפוני לדהור לעבר השדרה, עטו פניו הקודרים של הרוזן אדמומית קלילה, ועיניו העמוקות זהרו מתחת לגבינים העבותים בהנאה שהאציל הזקן לא ידע מימיו. הוא ישב ליד החלון והביט בציפיה לעבר השדרה עד שחזר ושמע את קול פרסות הסוסים. משחזרו ונתגלו לעיניו, מקץ דקותיים, היתה דהירתם מהירה יותר. הכובע האובד נראה בידו של וילקינס; לחייו של פונטלרוי היו סמוקות עוד יותר, תלתליו התבדרו ברוח ודהירתו היתה בטוחה ויציבה.

— „ראית?", קרא בקול מתנשם לעבר סבו, „ראית איך דהרתי? אולי לא כל־כך טוב כמו הילד מהשדרה החמישית, אבל בכל זאת... דהרתי!"

מאז אותו יום היו סדריק, וילקינס והפוני ידידים בלב ונפש. לא עבר כמעט יום שבו לא הופיעו לעיני האיכרים רוכבים בצוותא, דוהרים בעליצות בדרך־המלך או לאורך המשעולים הירוקים. ילדי האיכרים היו אצים אל פתחי הבקתות לראות את הלורד הקטן יושב בגאווה על גבו של הפוני יפה־המראה; ומשעבר על פניהם היה פונטלרוי מסיר את כובעו, מניפו לעומתם וקורא בידידות מלבבת: „הלו! בוקר טוב!" עתים היה עוצר ומשוחח עם הילדים; ופעם אחת חזר וילקינס אל הטירה וסיפר כיצד תבע ממנו פונטלרוי לעצור ולרדת ליד בית־הספר הכפרי, כדי שילד נכה יוכל לשוב לביתו רכוב על גב הפוני.

— „השבה אחיה", סיפר וילקינס לסייסים, „שבה אחיה אם שמעתם פעם על מקרה כזה. הוא לא הרשה לי לרדת מהסוס שלי, מפני שיהיה קשה לילד לרכב על סוס גבוה. ,וילקינס', אמר, ,הילד הזה נכה ואני לא. ואני רוצה לדבר אתו בדרך', ככה אמר. והילד עלה על הפוני, והלורד הקטן הלך על־ידו עם הידיים בכיסים, והוא שורק ומפטפט אתו בצורה הכי חברית. וכשהגענו אל הבקתה והאמא־של־הילד יצאה לראות מה העניינים, הוא הסיר מולה את הכובע ואמר ,הבאתי לך את הבן שלך, גבירתי', ככה אמר.

ואת שאר הסיפור שסיפר וילקינס לסייסים על אודות סדריק הקטן שלנו — תקראו בגליון העשרים ואחד של „חבריה", צ׳יפופ — כמובן —

בַּשָּׁבוּעַ הַבָּא!

פתרוני החידות מרשבוע שעבר:

תשבץ ציפופ

מאוזן 1) חד 2) פגז שמגר, 3) אגם, 4) ירדן; בשם. 5 דף הלם, 6. יתר, חדק 7 מעון; צח, 8) קצר; לבו

מאונך א) קפריסין, ב) רפת, ג) חואי; רמץ, ד) גיה, צר, ה) שם, לחן, ו) קם; גמד, ז) גשש; קצב, ח) שר, מר; תן.

האימרה: „אל תהא מהיר להתרועע, אך אם מצאת חבר היה חזק ועקיב בידידותך" (סוקרטס).

בנה ברווז

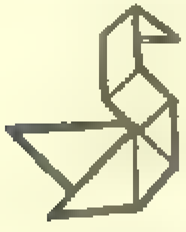

רבוס 2 קנגורו.

מה, באמת???

טוב שרוני ידידי (שגם הוא מנוי קבוע על „חבריה") טילפן אלי מירושלים ובישר לי שהחל בגליון הבא של „חבריה" (גליון מס' 21) תתפרסם רשימת הזוכים בהגרלת „חידות וחידודים" (לא לחחליף בטעות, עם מבצע — התלושים של „פופאי"!).

חידות וחידודים

אברהם סלמן

תשבץ תאומים

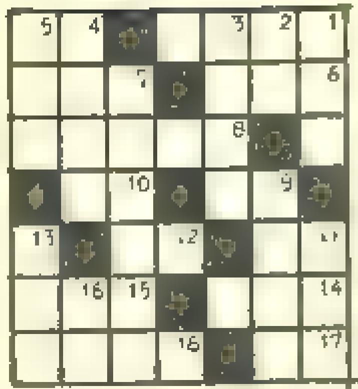

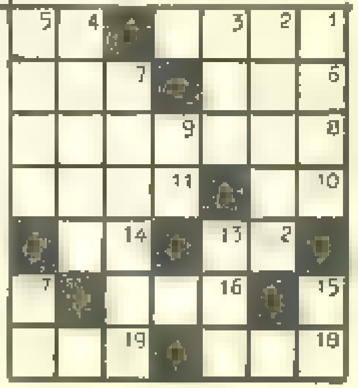

שני תשבצים מחוברים זה לזה במעט כמו תאומי סיאם. ההגדרות ניתנות לשניהם בעת ובעונה אחת, כלומר אם רשומה הגדרה אחת בלבד, פירוש הדבר שמספר כזה מצוי רק באחד משני התאומים (למשל, 16 מאוזן) אך ניתנות 2 הגדרות יעליך לשפוט ולהחליט לאיזה משני התאומים מתייחסת כל אחת משתי ההגדרות.

מאוזן: 1. פרח מלצים; מופה. 4. שף טורף, תבואה. 6. עמל; מעברך על־פני תהום. 7. מים קפואים; צוקק. 8. שוחמים בעל רגליים ארוכות, כינויו בשפתנו: שקיטן; גל גדול. 9. כיס גדול. 10 מקום גבוה; מלת זירוז. 11. מלת חיבור שבירושה אף שר; מתגבת. 12. ריגוע; לא טוב. 14 תל, קיר ונצבו כמו „ נוזלים" — „שמות"); אריח. 15 זמן קצר 16 אחת מארצות ממלכתו של אחשוורוש. 17 מלת שאלה. 18. הנסיכה המואבית אם סבו של המלך דויד; המנה האחרונה בארוחת צהריים. 19 עולם.

מאונך: 1. שם עברי לצמח גלדיולה; מין חרק. 2. קנה ושיבולים, המלך המואבי שהרג השופט אהוד בן גרא. 3. כסף צרפתי, מתלויה אל הברק. 4. בירת יוגוסלביה; מובן נהיר. 5. כיבשה; פתאום. 7. אחת שכמותה עדיין אינה מביאה את האביב; עקשן. 9. מיקוה מים גדול; תחרות. 11. מטר. 13. שדה גדול; שק עור לנוזלים, נאד. 15. בהמה נכה. 16. מקום בו דורכים ענבים ליין. 17 לא כבד

מיהו מי...

שליש של חצי
ושליש של רבע
מדהל לי
בחיק הטבע

אימרה מצויירת

נסה לפענח, איזו אימרה מבוטאת בציור שלפניך!

שלח פתרונותיך ל„חבריה", „חידות וחידודים", ת"ד 29188, ת"א — ותשתתף בהגרלת פרסים יקרי־ערך

מובן מאליו, כי המנצח הנודע, אליל התחרויות, לא יכול להתעלם מן האתגר ועד־מהרה ניצבו איש מול רעהו. ערוכים לקרב. בסיבוב הראשון נמעכו חניתותיהם מעוצמת המיפגש. בסיבוב השני הוזח „האביר המועבר־מנחלתו" מעל אוכפו ונע בשיכור על גבי סוסו. אך מיד התאושש ומתוך כושר־פגיעה מושלם היכה בנורמני, הכה ופגוע פגיעה זו לא היתה מחסלת אותו, אלמלא נפגעו מוסרות אוכפו והוא נפל מלוא קומתו על האדמה והעלה ענן אבק כבד.

לדאכון ליבו נאלץ הנסיך יוחנן להעניק ל„אביר המועבר־מנחלתו" את אותות הרצטייטות. לקול תרועת החצוצרות וקריאות ההמון התייצב האביר לרגלי כסאה של מלכת־הכבוד בתחרויות אלה, הלא היא הנבירה רוונה, אשר אותה אהב אייבנהו בלכו משחר נעוריו.

„עליו לחשוף את ראשו" הכריז אחד האצילים, כאשר כרע אייבנהו על ברכיו, לקבל את זר הדפנה. דומה כי האביר מיחה על כן, אבל קולו חלוש היה והאצילים לא שמו לב למחאתו. וכאשר הסירו את הקסדה, נפלטה צווחת קלה מפי רוונה, משנוכחה לדעת מי הוא המנצח. וכן כשראתה כי הוא פצוע וכששכבה רוחה קפה והכריזה על נצחונו

משהוכרז שמו של אייבנהו ברמה, הגיע הקול גם לאזניה של רבקה, בת־יהודים יפהפיה, שלבה עלץ לשמע ההכרזה. אכן, היתה שמחתה של רבקה נובעת מכוח אסירות תודה עמוקה; שהרי כמה ימים לפני כן הציל האביר את חיי אביה. מיד באה וניצבה לצד האביר והוליכה אותו בשמחה וברגשת לבב אל מרכבת האב.

והנה, הנצהון שנחל אייבנהו על האביר הנורמני היקנה לו אויב מר נפש ומסוכן. כשעשתה המרכבה דרכה ביער, התנפלו בואה־גילבר וסיעת מרעיו על הנוסעים, לקחום בשבי והובילום אל מירה בלתי־נודעת.

שוב חזר האביר השחור, איש המסתורין, ונחלץ לעזרתם, בלוויית כמה קשתים, הלא הם רובין הוד ובני־חבורתו העליזים. לאחר קרב ממושך ונואש עלה בידי בואה־גילבר לבדו להמלט על נפשו, אלא שהוא נטל עמו את רבקה היפה. כשהגיעה השמועה הרעה לאזני אייבנהו, נחפז לצאת לדרך, כדי להוציאה לחפשי מיפגש זה עם האביר הנורמני המרושע, היה הקשר והאכזר מכל המפגשים עד־עתה. אך בסופו של דבר עלה בידי אייבנהו לשחרר את רבקה.

מקץ כל המאורעות הללו נשא לו אייבנהו את אהובת לבו, את רוונה, לאשה. אל חג הכלולות הגיע ובא גם האביר השחור, שלא היה אלא מלך אנגליה בכבודו ובעצמו, הוא ריצ'רד לב־הארי, אשר היה חש לעזרת אייבנהו להושיעו בעתות צרה ומצוקה.

רוונה ואייבנהו ראו שנות אושר רבות, מאחר שאנגליה שבה והיתה מקום נעים וטוב לחיות בו, תחת שלטונו של ריצ'רד הטוב.

הכנס נא, וימפי! התפקיד מתאים לך..
לי???
כן, לך!...
ואקבל כדיד בתמורה?
ברחלט! רגע אפוא לאוטובוס..
להכנס?...קצת מפחיד בחיי.
מפחיד? על פטנט שלי אתה אומר מפחיד?...
רק כשאני חושב על קציצות "וימפי" אני נרגע קצת..
הממ אולי בכל זאת להתחוט?
מאחר מזי על ונהג!
אני אתן "ספיד" ואתה תתעופף אל על.
מפחיד, בחיי...
מממממה זזדזה?
כיסאים וחסל!
הי-הופ!
בזזזזזז
פוט! פווט! פוט!
אהה! העפיפון האוירי מתרומם!!!
זה פועל! זה פועל!
הנרד אותי! הורד אותי!
פוט
פוט
פוט

רממממ העניינים כשורה...
הצילו!!!
סור מדרכי עץ!
אולי לרגביר את המהירות?
הצילו!!
פני דרך לפטנט הגאוני החדש שלי!
פרופסור, אני רוצה לרדת בתחנה הבאה
אוי עוד פעם כתקע לי איזו עץ בדרך...
בדדדדד
טראח!!
הו! הו!
אחר-כך
קציצות-השמים של רימפי
אוף, הנסוי נכשל...
אבל הקציצות בומבה!
הסוף

דן "נוק-אאוט" האסטרונאוט
בחלל
יום בהיר אחד התאספו עיתונאים ומוזמנים לחזות בטיסת-נסוי...
גבור-הנסוי היה ידידנו דן "נוק-אאוט" האסטרונאוט.
כן, התישבתי בחללית...
לחיצה קלה על מוט-הגווט...
דבנג!
אוי! שחררתי בטעות את הכסא..

מָה עוֹשִׂים כָּעֵת?
הָבָה אֶקְרָא אֶת הוֹרָאוֹת-הָרֶכֶב
בֶּטַח כָּתוּב שָׁם מַה לַּעֲשׂוֹת...
סַע!
?
מָה הוּא עוֹשֶׂה הַטִּפְּשׁוֹן הַזֶּה?
לְשֶׁאוֹמְרִים: "סַע!" יֵשׁ לְהַסְבִּיר: כֵּיצַד?
סַע!
סַע!
הוּא הִשְׁתַּגֵּעַ לְגַמְרֵי...
אֲמַרְתֶּם "סַע!" בְּסֵדֶר, אֲנִי נוֹסֵעַ...
טִפֵּשׁ שֶׁכְּמוֹתְךָ! מָה אַתָּה עוֹשֶׂה בְּרְגָעִים גּוֹרָלִיִּים אֵלֶּה?
מְגָרֵד בָּאַף...
פָּתַחְתָּ אֶת הַדֶּלֶת הַזֹּאת?
מִבְּלִי לְהַקִּישׁ עָלֶיהָ? פוּי, לֹא מְנֻמָּס...
וּבְכֵן...
הִקַּשְׁתִּי עַל הַדֶּלֶת!
וּמָה אֲנִי רוֹאֶה?...
לְמַטָּה, מֵרָחוֹק, מִסְתּוֹבֵב..
כַּדּוּר-הָאָרֶץ!!!
עַל הַחַיִּים וְעַל הַמָּוֶת - קָפַץ!!!
וְהַלְוַאי שֶׁלֹּא אַחְטִיא בַּנְּחִיתָה.

אוי!
שניתי את דעתי - אני רוצה לחזור לחללית...
אבל היא חומקת ממני...
הצילו!!!
מיד, לאחר-מכן...
?
החללית-האם "קולטת" את איש-החלל הבן...
וכעת, גבירותי ורבותי, קבלו בתשואות את דן "נוק-אאוט" ששום אתגר איננו מפחידו...
מלבד...
מלבד לחזור...
ולבצע זאת שנית...
הסוף

פופאי המלח
וההרפתקה הגדולה
לצאת להרפתקה בהרי-השלג זהו מבצע הראוי לגברים!
ואפלו לגברברונים קטנטנים...
בתנאי שיהיה מה לאכול בדרך...
מבצע לגברים - אבל לא לי...
הבט, פופאי! סופת-שלג...
טראחחחח!!!
טוב שלקחנו אתנו חבל, מה?
כן, טוב להיות בלתי-תלויים.
אני דוקא תלויה... תלויה מאד- בחבל....
הצילו!!

הו, אלי!
במקום כדורי-שלג הייתי מעדיף כדורי-בשר...
טראחחח!
אוי! אנחנו עפים...
אבדנו!
מה יהיה הסוף?
בוס! בלס! בלס!
בום!
ד ד ש ש ש ש ש
נתפסתי בראשו!
גם אני!
גם-אני!
ואני בנ"ל...
אוי, נדמה לי שהתדרדרנו מתחת לקרח...
באמת?
יש מה לאכול פה?...
יפי! יהיה מה לספר כשנחזור...

מה יש לך שם, שמבליט את הכובע, וימפי?
פנס אדום!...
פופ
אוי, פופי! הפנס של וימפי מפחיד אותי...
מה יש כאן לפחד?
אותך הוא מפחיד ולי הוא מכאיב...
מה שמפחיד אותי זה משהו אחר לגמרי...
?
?
?
לנוכחותם של עוד יצורים בשטח...
?
?
?
?
יש לי הרושם שאין אנו לבדנו בסביבה זאת.
למה אתה מתכוון, פופי?

הוק! הוק!
הווווק!
טראח!
אמרתי לכם שאין אנו לבדנו כאן?...
וזה לא כדורי-בשר, מה?
הצילו!!!
אוף! חטפתי מכה...
מה הולך פה?
אוי!!!
הצילו!
בומס!
בומס
בומס!

מי הם, היצורים המוזרים הללו?
הצילו!
פחד להביט בהם...
פופי, עשה משהו!
אחד מזנק עלינו!
אינני חושש!
זבנגג!
שראח
פליק!
אני אראה לך, יצור מוזר ופרוע שכמותך!
?
?
?
עוד אלמד אותך לקח!
הוק! הוק!
הזהר מהם, פופי!...
מיד אטפל בך, אדוני!
הוק! הוק!
הוק!
הוק!

תָּמִיד נִמְצָא הַפִּתְרוֹן הַגּוֹאֵל!
תרד
הֶמְ! הֶמְ!
הִזָּהֲרוּ מִמֶּנִּי!
בּוּמְס!
קְרַאח!
פְּלִיק
אֲהָה, מִתְבָּרֵר שֶׁיְּדוּדֵי אֱגוֹזֵי-עֲנָק זֹאת בְּסַךְ הַכֹּל צוּרַת קַבָּלַת-הַפָּנִים שֶׁלָּכֶם.
צוּרָה מוּזָרָה מְאֹד! חֲבָלַת פָּנִים וְלֹא קַבָּלַת-פָּנִים...
מוּזָר!
הוּק!
הוּק!
אִם כָּךְ, הַכֹּל בְּסֵדֶר?
אָז בּוֹאוּ נִתְחַבֵּק - לְשָׁלוֹם הֲדָדִי!...
מַה קָּרָה לְךָ, פּוֹפַּי, שֶׁאַתָּה צוֹעֵק מִתּוֹךְ שְׁנָתְךָ?
הַקְּרָב עִם הַיְּצוּרִים הַמּוּזָרִים נִגְמַר בְּכִי טוֹב...
וְהִתְעוֹרַרְתִּי מִן הַחֲלוֹם!!!
סוֹף